

29

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

I. KALNIȚKI

Sfîrșitul orașului subteran

★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

I. KALNIŢKI

SFÎRŞITUL ORAŞULUI SUBTERAN

Traducere din limba rusă de Margareta Roman
şi D. Manu

* *

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
29

REZUMATUL FASCICOLEI PRECEDENTE:

Matrozii spărgătorului de gheață „Dniepr" zăresc în calea lor spre U.R.S.S., vasul de transport „Malusail", sub pavilionul Moniei, o țară capitalistă care avea pretutindeni baze militare. În apropierea insulei Pescarilor, secundul Uslin Petrovici Ribnikov, singurul supraviețuitor al submarinului sovietic „Delfinul", își amintește de clipele în care submersibilul fusese scufundat prin acele locuri, în anii războiului...

„Dniepr" salvează de pe un sloi de gheață pe tînărul negru monian Harry Gould. Acesta povestește cum, rănit în luptele din Africa, căzuse prizonier în mîinile hitleriștilor, care apoi l-au adus într-un lagăr din Germania Acolo a cunoscut el un inginer de marină, pe care fiindcă era rus, îi numea Ras. Împreună cu mii de alți deținuți, Gould și Ras au fost transportați în Orașul Subteran, situat într-un loc necunoscut, unde erau puși să muncească la exploatarea unor zăcăminte de uraniu. Ras organizează o revoltă. Gould este dus pe „Malusail", vasul piraților, de unde izbutește să evadeze.

Ribnikov e invitat de inginerul Lev Solnțev (fiul unui tovarăș care pierise cu „Delfinul") să participe la o expediție în Arctica, unde trebuia să fie experimentată o mașină de transport ideală, denumită „Svietoliot". Acest aparat putea, cu o viteză încă neatinsă, să se deplaseze pînă în stratosferă, putea cobori pînă în fundul oceanului, după cum putea să lunece pe gheață sau să alerge prin pășire pe nisip. În plus, prin folosirea „electronitului", un combustibil special, „Svietoliot" putea funcționa practic nelimitat. La expediție mai iau parte profesorul N. G. Irinin, Nadejda, soția lui Lev Solnțev, și Harry Gould, devenit cetățean sovietic.

După înfrîngerea hitleriștilor, conducerea Orașului Subteran a preluat-o Iohann Blaufisch, omul monianului Charly Hustings, poreclit bătrînul marabu și care era finanțat de Mengsenior, unul din cei mai mari afaceriști din Monia.

Roșcovanul Iohann, cunoscut acum sub numele de Johnny Norocosul, lansează un S.O.S. în nădejdea că va atrage în cursă vasul „Dniepr" și-l va putea distruge.

LUCRĂRILE CARE VOR APĂREA ÎN COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

Nr. — 30 — 31 — 32 — 33 „SFÎRȘITUL ORAȘULUI SUBTERAN" — roman de I. Kalnițki.

Coperta, desen: D. Ionescu

(continuare din numărul trecut)

A treia zi, în camera hotelului de mîna a treia, unde se instalase Johann, apăru un ofițer american și-i ceru să-și strîngă cît mai repede catrafusele. Jumătate de oră mai tîrziu, hitleristul de pînă mai adineauri ședea în barul unuia din cele mai elegante hoteluri, iar bătrînul marabu îi spunea:

— All right! Mister Mengs este de acord... Putem acționa.

Alături de apartamentele în care locuiau oamenii statului major se afla o cameră liberă, reținută pentru domnul Jonathan Blackpig, cetățean al republicii Monia, agentul administrației militare. Tocmai pe acest nume căpătase Johann Blaufisch un pașaport al Moniei cu fotografia lui. Astfel avu loc transformarea care constituia începutul unei ere noi în viața secăturii hitleriste.

Un lucru nu i-a plăcut la început lui Johann alias Johnny: de ce oare Charly i-a schimbat numele Blaufisch, adică Peștele albastru, în Blackpig, ceea ce înseamnă Porcul negru? Nu era el mulțumit nici de primul nume, dar decît Blackpig, e mai bine Blaufisch de-o mie de ori. Johnny nu se sfii (desigur, într-o formă destul de politicoasă) să-l întrebe pe Charly:

— De ce, boss, ați binevoit să-mi alegeți un nume atît de ridicol?

Bătrînul marabu rîse copios, apoi îi explică lui Johnny că în felul acesta monienii își păstrează rasa lor superioară nealterată prin amestec cu rasele inferioare, ai căror reprezentanți sînt cîteodată primiți temporar printre ei...

— Înțelegi!? Vremurile de azi sînt atît de nesigure... Trecerea indivizilor dintr-o cetățenie în alta este colosal de frecventă. Peste cîțiva ani, dumneata Johnny ai putea să te dai drept un monian neaoș. Tocmai acest lucru căutăm noi să-l evităm... Sîntem gata să vă venim în ajutor, să vă ajutăm să treceți hopul, mai cu seamă dacă interesele noastre coincid, dar ca să amestecăm sîngele nostru cu al vostru — asta, cu părere de rău, nu-l dorim și nu-l admitem...

Johnny oftă. Acum cîțiva ani era reprezentantul unei rase superioare... Dar de! Ce să-i faci! Se schimbă vremurile, se schimbă ordinea lucrurilor, valorile, se schimbă și rasele superioare. Și la urma urmei, tot e mai bine să fii un porc viu decît un pește spînzurat.

Charly l-a numit pe fostul Johann, astăzi Johnny, director administrativ al „Societății de explorări îndepărtate", special înființată pentru luarea în stăpînire a Orașului Subteran. Cum

ar putea administrația decapitată a acestei frînturi din „cel de-al treilea Reich" să se opună presiunii lui Hustings et Co., societate susținută de însuși Mengs-senior? Administrația Orașului Subteran ar fi părăsit de mult această insulă dacă nu s-ar fi temut să apară în fața oamenilor. Naziștii consumau ultimele rezerve și mențineau cu greu un simulacru de disciplină între soldații pazei. Pe zi ce trecea, resturile armatei lui Hitler se descompuneau tot mai mult. Comandantului Oscar Kreitz i se părea citeodată că nu există nici o deosebire între paznici și întemnițați, și că toți laolaltă sînt gata să-i nimicească pe comandanți. Prizonierilor li se mai putea ascunde că fasciștii au fost nimiciți, paznicilor însă nu. Tot mai des se auzeau voci revoltate, mulți cereau să fie înlocuiți și trimiși înapoi în patrie...

În aceste condiții, sosirea în Orașul Subteran a lui Johnny — cu împuterniciri depline, cu provizii și pază personală — putea fi socotită de administrația de acolo drept o adevărată minune. Totul revenea „la normal", această crenguță din copacul doborît al „celui de-al treilea Reich" prindea viață, altoită pe tulpina unui „imperiu" și mai puternic decît cel hitlerist...

Comandantul Orașului Subteran, gauleiterul Oscar Kreitz, nu-l recunoscu la început în domnul Jonathan Blackpig pe fostul lui coleg care înainte aducea transporturile de sclavi. Bărbatul tolănit în fotoliu se arăta a fi un monian pur sînge, amator de havane groase și de băuturi tari, un om de afaceri care știa să trăiască lăsîndu-i și pe alții să trăiască...

Căzură repede de acord asupra măsurilor ce vor trebui luate pentru înlocuirea treptată a garnizoanei nemțești prin paznici angajați. Pe Herr Kreitz nu-l tulbură deloc această hotărîre a noilor stăpîni, deși în consecință foștii paznici nemți urmau să treacă în rîndul muncitorilor prizonieri ori să piară. El înțelese că numai astfel va putea fi păstrată taina Orașului Subteran, mai cu seamă după ce primi asigurarea că administrația nemțească va rămîne la posturi. Desigur însă că, pentru orice eventualitate, vor trebui să-și schimbe și ei numele. Astfel, de pildă, Herr Oscar Kreitz devenea mister Connolly, monian de origine celtă.

Problemele aprovizionării și legăturilor, a compensației pentru muncă și altele nu provocară nici un fel de discuții: stăpînii cei noi se arătară chiar mai darnici decît cei dinainte. Într-o singură zi, afacerea se perfectă printr-un contract secret și Johnny plecă cu avionul spre Monia ca să-i raporteze bossului succesul obținut. Bătrînul marabu era mai mult decît mulțumit de noul său director. El îi transmise lui Johnny salutări din partea mai multor personalități ale bursei moniene, și mai cu seamă din partea lui Mengs-senior. Johnny era tare mîndru. E adevărat că atunci cînd Johnny a făcut o aluzie că ar fi încîntat să-și prezinte personal omagiile sale lui mister Mengs, bătrînul marabu s-a prefăcut că n-aude. Acest lucru însă nu-i strică lui Johnny buna dispoziție... Pe Charly îl amuză îndeosebi pățania lui Johnny cu prizonierii revoltați. Johnny Norocosul știu să zugrăvească atît de viu scena cînd, în toiul rebeliunii, apăru ca din infern pe masa de metal, cu brațele

încrucişate pe piept, încît Charly rise cu poftă. Şi cum i-a dezarmat pe rebeli cu făgăduieli mincinoase, lansînd în momentul hotărîtor prin ambrazuri chestionarele! Dacă n-ar fi avut grijă să pregătească dinainte artileria de hîrtie, nu se ştie dacă ar mai fi putut să-i stăpînească pe deţinuţi.

Mengs-senior îi porunci, bineînţeles tot prin bătrînul marabu, să păstreze taina şi de-acum înainte ca ochii din cap. Se întocmi un statut special: „Statutul pentru paza Oraşului Subteran" şi fiecare iniţiat trebui să semneze o hîrtie prin care declara că răspunde de păstrarea secretului. Răspunderea era desigur destul de grea, deşi în afară de nenorociţii înmormîntaţi de vii în insula necunoscută din Arctica îndepărtată, numai cinci oameni în toată lumea cunoşteau taina Oraşului Subteran. Şi toţi cinci erau oameni siguri, demni de toată încrederea.

Astăzi Johnny ducea spre Oraşul Subteran un nou schimb de paznici. Nu i-a fost uşor să-i aleagă şi să-i convingă pe aceşti „boys" care n-aveau alte calităţi decît o totală lipsă de prejudecăţi. Teoretic, recrutarea lor costa scump; dar numai teoretic. Prin contract, „Societatea de explorări îndepărtate" se obliga să le plătească la expirarea contractului, lor sau moştenitorilor, o sumă fabuloasă. Dar e puţin probabil ca vreunul din ei să fi dat cuiva de ştire că pleacă. Şi dacă e aşa, atunci recompensa făgăduită prin contract n-o să aibă cine s-o încaseze, căci nici unul dintre ei nu va pleca vreodată din Oraşul Subteran. Soarta lor era pecetluită. După scurgerea termenului stabilit prin contract, paznicii vor trece, ca şi soldaţii nemţi, la muncă sau va trebui să moară...

Telefonul îl deranjă din nou pe Johnny, cufundat în gîndurile sale:

— Also... Ptiu! Alo, da! Dumneata eşti Mick? Ce-i? Din Oraşul Subteran? Bine, dă-mi legătura... Vă ascult, Oraşul Subteran. Da, eu. Ah, mister Connolly! Vă salut, dragul meu companion! Ce?! Revoltă? Ce revoltă?... Cum se poate revoltă în Oraşul Subteran? Cred că ai încurcat ceva, dragul meu, Connolly. Da, e păcat... Sînt forţe de muncă. Dar ce să-i faci, dacă nu se poate altfel, trage cîteva gloanţe. Nu exagera însă. Nu uita că acum nu e uşor să găseşti lucrători noi... Pe scurt, caută să pui capăt panicei. Asta în primul rînd. În al doilea rînd, mîine sînt acolo. Am de terminat numai o afacere urgentă şi vin imediat... Da, viu cu avionul. Eşti mulţumit? Nu-i nimic, ţin-te bine... Good bye!

Zum Teufel! Aşa e întotdeauna. Cînd e omul mai bine dispus, trebuie să se întîmple ceva să-l indispună! Deşteptul de Herr Kreitz, lua-l-ar dracu să-l ia de papă-lapte! Mare bucurie!... Auzi! Revoltă în Oraşul Subteran... Cine mai îndrăzneşte să se revolte după încercarea de atunci? I-am strîns pe robii ăia în chingi, să se sature de revoltă! Dar o să vadă ei ce-am să le fac acum! Nici să respire n-o să mai îndrăznească!

Telefonul sună din nou. Johnny ridică fără chef receptorul:

— Ce este? Camera de detecţie?... Ce s-a mai întîmplat? Mă deranjaţi pentru fleacuri... Un co-orp? Ce fel de corp? Ce face?! La douăzeci şi trei de mii de metri înălţime? Alu-

rezi! Ce viteză? Ce?! Ai înnebunit ori îți bați joc de mine! Nu vorbi prostii. Nu există o asemenea viteză... Da, da, nu există. Bine, bine, termină cu prostiile astea!

Hotărît, prost mai e aranjată lumea asta! Nu poți să răsufli un pic... Și ce obosit se simte Johnny! Ce-ar fi să dea totul dracului, să-și vîndă partea lui, cu sclavi, cu paznici, cu tainele subterane și submarine, cu toate perspectivele și cu domnul Connolly cu tot... Vorba înțeleptului marabu: arta de a pleca la timp este mai de preț decît arta de a sosi la timp. „Bursa montană se interesează în mod serios de această întreprindere; ar trebui să-mi vînd acțiunile cu profit și să mă retrag undeva, să trăiesc în liniște..."

...Pe dracu, liniște! Ce spui? Vine „Dniepr"? Chiar vine? Trebuie să-l întîmpinăm. Astea-s milioane care străbat gheturile. Numai să nu ne scape: cu primul proiectil dăm jos cabina de radio, apoi minele... Completarea forțelor de muncă în Orașul Subteran înseamnă completarea contului lui Johnny la bancă.

Îl chemă la telefon pe radiotelegrafist. Unde-i melcul ăla? Înaintează? Tare încet înaintează! Doar ei îl socotesc cel mai puternic spărgător de gheață... și gheața e slabă. Zorește-l și tu puțin! Zi-i că ne înecăm, că sînt copii mici pe bord care pier. Spune că s-a sinucis căpitanul. Rușilor le place să sară în ajutor. În special pentru copii, sînt gata să treacă prin foc și prin apă. Zorește-i! Sînt în întîrziere... Da, Mick, nu uita să reduci tensiunea. Vezi, cel mult cincizeci de kilometri. N-avem nevoie de martori ai radioflirtului nostru cu „Dniepr"...

— Am înțeles, mister Jonathan. Acum să vezi ce potop o să izbucnească pe „Dniepr"... Vor inunda vaporul cu lacrimile lor... Vai, ce nenorocire... În receptor gîlgîi un rîs dement.

Mick se grăbi să transmită radiograma cu descrierea nenorocirii care se abătuse, chipurile, asupra lui „Matusail". Din radiogramă reieșea că „Matusail" e aproape scufundat, că echipajul și pasagerii — printre care vreo douăzeci de copii goi, uzi și bolnavi — au coborît pe un sloi de gheață subțire și nesigur, că trei femei au înnebunit și că secundul s-a sinucis și el, ca și căpitanul. Dacă nu primesc ajutor, pînă deseară nu mai rămîne nici un om în viață!

La acest apel deznădăjduit, Mick primi numaidecît răspunsul:

„Nu vă pierdeți curajul. Țineți-vă bine! Căutați să treceți pe un bloc de gheață mai gros. De rest, n-aveți grijă. Pînă într-o oră sperăm să vă salvăm. Căpitanul vasului «Dniepr», Lunatov".

Cînd Mick îi comunică la telefon răspunsul primit, Johnny pufni în rîs:

— Mă da', proști mai sînt! Și-au semnat cu mîna lor ausvaisul de intrare în Orașul Subteran.

Dar Mick mai era încă la telefon:

— Alo, Johnny, stai puțin. Am mai prins o radiogramă... Da, tot în rusește... E ceva curios... Ți-o trimit acum.

Curînd după asta, musul îi aduse lui Johnny în cabină radiograma interceptată de Mick, care suna astfel: „Salut eroilor lui «Dniepr» din partea echipajului primului «Svietoliot»"...

Johnny învăţase limba rusă într-o şcoală specială. Dar radiograma asta n-o înţelegea. Ce fel de „Svietoliot"? Şi de ce tocmai acum i-a venit aşa, tam-nesam, să-l salute pe „Dniepr"? N-o fi oare acel „corp" care a trecut cu o viteză fantastică la o înălţime de douăzeci şi trei de kilometri? Dar cum au putut de la înălţimea aceea, cu o asemenea viteză, să-l recunoască pe „Dniepr"?

Cîteva minute mai tîrziu, după ce-şi reveni puţin în fire, Johnny îl sună pe căpitan:

— Alo! Rob! Dă te rog ordin să se pregătească „Ciclonul"... Imediat după efectuarea operaţiei am să plec înainte spre insulă. Îi iau cu mine pe băieţi... Da, pe toţi douăzeci.

Apoi Johnny urcă pe puntea de comandă. În acel moment sufla o briză caldă, plăcută... În lumina puternică a zilei, gheaţa strălucea de-ţi lua ochii. Numai la est se zărea o pată neagră de fum. Era „Dniepr", care venea în ajutor.

— Ascultă Rob, îi spuse Johnny căpitanului. Cînd ruşii se vor apropia, să ne învăluim cu fum, ca să creadă că avem un incendiu pe bord, şi n-o să observe nimic. Altfel te pomeneşti că ghicesc despre ce-i vorba... Ai înţeles, nu-i aşa?

Rob clipi semnificativ din ochi, şi amîndoi pufniră în rîs

DIN NOU „MAFUSAIL"

La o înălţime de patru mii cinci sute de metri, Solnţev întoarse maşina în poziţia orizontală, strînse elicea şi puse în funcţiune motorul cu reacţie. Luînd înălţime, „Svietoliotul" zbură spre nord-vest. Pasagerii nu simţiseră nici schimbarea poziţiei maşinii şi nici creşterea rapidă a vitezei.

După ce cuplă aparatele de conducere automată, Solnţev se întoarse în cabină.

— Sîntem la o înălţime de douăzeci şi trei de mii de metri, anunţă el aşezîndu-se în fotoliu.

— Douăzeci şi trei...? se miră Ribnikov. Parcă... parcă nu-mi vine a crede...

Uitîndu-se pe geam însă, el văzu un cer de culoare violet închis. Ici-colo sclipea cîte o stea verzuie. Jos, departe, norii păreau un ocean argintiu îngheţat instantaneu în timpul unei furtuni.

— Izolarea e bună, constată Ribnikov. Şi ce tăcere...

— Tăcerea-i explicabilă, răspunse Irinin. Doar înaintăm mai repede decît sunetul. Zgomotul „Svietoliotului" rămîne în urmă. Şi în general, de unde să existe zgomot la o asemenea înălţime? Aici aerul este foarte rarefiat.

— Măi Levuşka, măi. Mie parcă tot nu-mi vine a crede. „Svietoliotul" tău..., arătă Ribnikov în jur, parcă-i un vis!...

— Da, răspunse Solnţev. Graţie electrolitului noi am economisit peste zece tone din greutatea de zbor. Nu există în lume o maşină cu o greutate de zbor mai mică decît a „Svietoliotului" nostru.

— Nici un cusur nu poţi să-i găseşti, dădu din cap Ribnikov şi se îndreptă spre aparatul de radio.

Harry rămăsese indiferent faţă de peisaj. Tolănit în

fotoliu, el adormi dus. Într-o boxă mică, Nadea pregătea dejunul.

— O adevărată excursie în stratosferă, glumi profesorul Irinin. Chiar dacă socotim după ora Moscovei, e cam devreme pentru dejun. În zona prin care trecem, însă, e ora opt dimineața... a zilei de ieri.

— Deodată, Ribnikov fluieră prelung, și aplecîndu-și corpul masiv înainte, îi întinse lui Solnțev nota înregistrată.

— Un caz obișnuit: cineva trimite un „S.O.S.". Ai notat coordonatele, Ustin Petrovici?

Ribnikov însemnă pe hartă punctul de unde pornise semnalul de primejdie și adăugă:

— Vasul se numește „Matusail"...

— Cum! „Matusail" ?!

Harry sări în sus — parcă-i luase cineva somnul cu mîna.

Toți se uitau în tăcere unul la altul.

— Harry, parcă de pe vasul ăsta ai fugit, nu-i așa? întrebă Irinin.

— Da, sigur, confirmă Harry. Nu cred să existe doi „Matusaili" pe aceeași linie.

— O să vedem îndată, spuse Solnțev.

El stinse becul. Pe ecranul din perete se contură un dreptunghi luminos, pe care se vedea un mare cîmp de gheață, tăiat pe alocuri de ochiuri înguste de apă.

— Ce-i asta? întrebă Ribnikov.

— Porțiunea oceanului deasupra căruia zburăm, răspunse Solnțev.

— Dar între noi și ocean există cîteva straturi de nori...

— Pentru undele ultrascurte cu care funcționează instalația noastră, acumulările de nori nu constituie o piedică.

Ribnikov ciuli urechile și mișcă din mustață:

— Pitpalacul meu recepționează din nou ceva...

El ascultă atent piuitul unui aparat morse și începu să descifreze semnalele: „Nu vă pierdeți curajul. Țineți-vă bine! Căutați să treceți pe un bloc de gheață mai gros. De rest n-aveți grijă. Pînă într-o oră sperăm să vă salvăm. Căpitanul vasului «Dniepr» Lunatov"... Asta-i bună! și „Dniepr" al meu e pe-aici.

— „Dniepr" ?! se bucură Harry. Oh, în acest caz, Lev Leonidovici, să le trimitem tovarășilor un salut...

Solnțev dădu din cap în semn de aprobare, iar Ribnikov transmise în grabă telegrama de salut interceptată de Mick.

Deodată pe ecran, printre ghețuri sfărîmate, cei din cabină zăriră un vas minuscul, parcă desenat.

— Iată-l și pe „Matusail", zise Solnțev. Îl recunoști, Harry?

Solnțev întoarse o manivelă și imaginea se mări. Acum se distingeau bine coverta, construcțiile de pe covertă și chiar marinarii care se plimbau bine dispuși de-a lungul vasului, cu mîinile în buzunare...

— Nu înțeleg nimic, mormăi Irinin. Ce-i cu avaria?

— O să vedem îndată.

Solnțev dispăru în cabina de comandă. Călătorii se sim-

țiră deodată strînși parcă în niște cercuri de oțel și proiectați spre dreapta...

Solnțev strigă din cabina de comandă:

— Sînteți cu toții teferi, tovarăși? Vă rog să nu vă speriați: „Svietoliotul" a făcut un viraj prea brusc. Vreau să văd ce se petrece pe „Matusail".

Pierzînd treptat din viteză, „Svietoliot" luă poziție verticală și începu să coboare vertiginos, prăbușindu-se printre norii deși și lăptoși. Înainte de a ieși din nori, se opri și rămase suspendat în aer, menținut de elice. Toți se înarmară cu binocluri și începură să privească, prin luminișurile dintre nori, pustiul de gheață.

„Matusail" era tocmai sub ei. Văzură niște oameni care se deplasau dinspre vas cu sănii în diferite direcții. La o oarecare depărtare de vas, oamenii de pe „Matusail" spărgeau gheața și lăsau în apă niște lăzi.

— Dar nu-i vorba de nici o avarie aici, exclamă supărat Ribnikov. Nu înțeleg... ce fac acolo? Nu cumva dinamitează gheața?... Atunci de ce urlă „S.O.S." ?...

Solnțev bătu cu pumnul în masă.

— Totul e clar! strînse el din dinți. Ticăloșii minează împrejurimile vasului... Așa făceau și hitleriștii pe front... Se prefăceau că sînt grav răniți, și cînd le venea cineva în ajutor trăgeau... Nemernicii! Ați înțeles, prieteni, ce-i pregătesc ei lui „Dniepr" ?...

E. P.

Raș era foarte necăjit de dispariția lui Harry Gould. Din cei zece deținuți luați în ziua aceea, numai nouă s-au întors. Și nici unul dintre ei nu știa unde a dispărut negrul. Numai francezul Morot îi șopti:

— Cred că s-a înecat... Dar nu știu sigur. Parcă poți să vezi ceva!

Raș simți multă vreme lipsa prietenului dispărut. Să fi izbutit oare să fugă? Dar cum să afli dacă acest lucru e adevărat? Și unde ar fi putut să fugă dintr-o insulă pierdută în Oceanul Înghețat? Pretutindeni îl pîndea moartea.

Deținuții munceau ca și în trecut, nimic nu se schimbase, și apariția roșcovanului în dormitorul lor fusese cu timpul uitată. Ca și înainte, prizonierii nu vedeau pe nimeni. Orice pas de-al lor era urmărit de ochi nevăzuți și de țevile pistoalelor automate.

„Armele" pregătite cu ajutorul lui Harry — pietre ascuțite sau cu tăișuri ca de topor, ghioage și bucăți de fier — le păstrau ca și în trecut în mină, sub o grămadă de steril. Într-o zi, controlînd dacă mai există comoara lor, Raș găsi între ele o bucățică de hîrtie. Profitînd de un moment prielnic, citi hîrtia scrisă pe englezește:

„Am fost vînduți unei organizații internaționale de bandiți. Nici un guvern din lume, cel puțin în mod oficial, nu cunoaște existența Orașului Subteran. Sînt desperat... Vreau să iau legătura cu voi. Distrugeți imediat scrisoarea. E. P.".

Scrisoarea îl tulbură pe Raș. Cine o fi acest misterios E.P.? Își bătu mult timp capul să ghicească cine ar fi putut să scrie

biletul. În nici un caz nu putea să fie vreunul dintre deținuți. Atunci își aminti de un norvegian, profesorul Paulsen, care dispăruse mai de mult dintre ei. Da, așa îl chema: Eric... Înseamnă că profesorul e în viață, că lucrează undeva la apropiere și se bucură chiar de o oarecare libertate. Cu ce ar putea să ne ajute?

Pregătirile pentru revoltă deveneau tot mai dificile. Oamenii slăbeau văzînd cu ochii. Pe Raș îl neliniștea indiferența lor față de soarta ce-i aștepta. Rusul n-avea însă de ales: tocmai cu acești oameni trebuia să organizeze revolta și să învingă.

În aceeași zi, în timpul prînzului, cînd prizonierii respirînd din greu se așezară în jurul mesei lungi de fier să mănînce, rusul încercă să-i scoată din starea de apatie. Ca din nebăgare de seamă, făcu să-i cadă castronul pe podea. Mîncarea fierbinte se vărsă pe picioarele vecinului, care trase o înjurătură fără răutate. Ceilalți nici nu dădură atenție celor petrecute. Aplecîndu-se sub masă ca să-și ridice castronul, rusul îl împinse ușor pe vecin și-i șopti:

— În curînd vom fi liberi...

Vecinul continua să-și soarbă supa în tăcere.

— Oare nu mai vrei să fii liber? întrebă încet Raș.

Nici de data asta vecinul nu răspunse nimic. Nici măcar să-ți dai seama dacă a auzit întrebarea nu puteai.

Dar nu toți erau demoralizați ca acest nenorocit. În dimineața zilei următoare, cînd prizonierii mergeau în șir prin coridorul îngust spre mină, rusul, prefăcîndu-se că a alunecat, șopti peste umăr:

— Luptă și victorie!

În urma lui abia se auzi în șoaptă răspunsul lui Morot:

— Victorie și libertate!

Polonezul Iankovski rosti destul de tare: „A sosit timpul!", iar Blaind răspunse cu privirea: „Sîntem gata".

Cum să începi însă dacă nici unul din prizonieri nu știe cum sînt așezate posturile de pază în nenumăratele galerii și treceri întortocheate ale Orașului Subteran? Nu știa nimeni unde se află administrația, nici unde sînt magaziile cu provizii și arme. Înainte de a întreprinde răsculații ceva, din toate colțurile ar porni focuri de arme...

În primul rînd ar trebui să procure planul Orașului Subteran, ca să știe încotro să-și îndrepte lovitura principală. N-ar putea oare Paulsen să-i ajute? Dar cum să iei legătura cu el? N-ai nici un petic de hîrtie, nici măcar un capăt de creion... Doar să zgîrii cîteva cuvinte pe o bucată de rocă... Da, și s-o pună în ascunzișul unde a găsit scrisoarea... Dar va mai trece oare profesorul pe acolo? În orice caz, să încerce!

Spre sfîrșitul zilei, profitînd de un moment prielnic, Raș zgîrie pe o bucată de rocă mare cît un ou de găină următoarele cuvinte:

„Am vrea planul Orașului Subteran".

Rupînd o fîșie din căptușeala hainei lui zdrențuite, rusul înfășură „scrisoarea de piatră" și o ascunse sub grămada de steril.

A doua zi dimineața Raș găsi bucata de rocă în același loc, dar fără cîrpă și cu textul șters. Nimic nu-i putea da vreo

indicație în ce mîini căzuse „scrisoarea". Totuși era liniște: nimănui nu i se porunci să rămînă în abataj. Înseamnă că trebuia să aștepte.

Ziua de muncă era spre sfîrșite. O zi obișnuită, plină de bubuituri și un zgomot înnebunitor, în care tot ți se năzărea că auzi un glas de om strigînd slobod. Dar totul era o părere. În răpăitul asurzitor al perforatoarelor, rusul desprinse însă ceva cunoscut. Iată-l pe Morot, care apasă cu pieptul pe burghiu și-l scoate imediat din rocă. Punct. Încă o dată ceva mai lung — o liniuță, și așa mai departe. „Ce mai aștepți? E momentul să începem" — spun perforatoarele... În acest zgomot clocotitor, nici unul dintre paznici n-ar fi putut distinge frazele rostite de prizonieri pe această cale.

Raș se apropie de unul din prizonieri, îi luă perforatorul din mînă și, în timp ce găurea roca, izbuti să transmită:

— Așteptați. Fiți pregătiți!

Nimeni nu se opri din lucru, nici o mînă nu tremură. Oamenii învățaseră să-și ascundă sentimentele... Deodată cineva strigă: „Apă!" Prizonierii ridicară capul și văzură că din tavanul minei picură apă. Curînd apa începu să se prelingă pe pereți, apoi să gîlgîie amenințător. Se auziră țipete: „Ne inundăm! Ne înecăm!". Prizonierii începură să se urce pe grămezile de minereu, să se cațere pe ieșiturile pereților...

Deodată megafonul începu să urle:

— Toată lumea la locuri! Dacă nu executați ordinul, folosim gazele... Numărul patru mii trei sute șaizeci și nouă, ia-ți sculele.

Fără să se grăbească, Raș porni spre panoul de scule și își luă cutia.

— Patru mii trei sute șaizeci și nouă pornește spre galeria centrală, îi ordonă glasul de la megafon. Prima cotitură la stînga. Îndreaptă-te spre ascensor!

Rusul mergea printr-o galerie joasă, slab luminată de becuri rare. Și cu toate că în jurul lui totul era absolut pustiu, Raș simțea că din toate părțile era încontinuu supravegheat... Coti spre stînga, mai merse vreo două sute de metri și zări în fața lui puțul întunecos al minei. Raș păși pe platforma ascensorului. Unde-l vor duce oare? În sus ori în jos? Platforma se clătina și începu să urce. Numărase pînă la patru sute cînd ascensorul se opri. „Înseamnă că am urcat vreo sută, o sută douăzeci de metri" — făcu socoteală rusul.

Porni înainte ascultînd indicațiile megafonului. Și acest orizont era luminat de becuri rare. Raș ajunse la stația de pompare. Unsprezece pompe pompau neobosit apa din orizonturile inferioare, iar cea de-a douăsprezecea era scoasă din funcțiune: pe ea era prins un stegulet galben — semnul avariei.

În perete, la înălțimea unui stat de om, Raș văzu o nișă. Puse cutia jos, scoase cheia și începu să demonteze pompa. Totul era în ordine; numai în cilindrul din dreapta slăbiseră segmenții pistonului și de aceea pompa nu mai funcționa.

În timp ce o monta la loc, Raș se uită cu atenție în jur. Deodată se auzi un scîrțîit, și în nișă se deschise o ferestruică. În cadrul ei apăru o față palidă. O mînă albă, subțire, îi făcu semn.

Apropiindu-se, îl recunoscu pe Paulsen şi-l auzi şoptind:
— Putem vorbi... Aici nu există radio-urechi...
Rusul se lipi de ferestruică:
— Ne puteţi ajuta?
Faţa lui Paulsen se strîmba într-un surîs chinuit.
— Lucrez în laborator. Nu-mi trec multe sub mînă. Dar planul minei l-am desenat. Cu degetele tremurînde, profesorul îi întinse lui Raş o foaie de hîrtie împăturită. Bag-o repede în sîn!
— *Ascultă, n-ai putea să aranjezi să se stingă lumina mîine dimineaţă măcar pentru cîteva minute?... În timpul lucrului...*
Paulsen tăcu, gîndindu-se, apoi spuse:
— Bine. Nu ştiam cum să încep. Am stricat pompa ca să *te pot vedea... Am să aranjez un scurt circuit...*
Rusul voia să-l întrebe cam pe la ce oră se va întîmpla acest lucru, dar deodată deasupra lor zbîrnîi o sonerie. Faţa lui Paulsen se schimonosi, speriată. El dispăru, şi ferestruica se închise.

URSULEŢUL TRECE PE „SVIETOLIOT"

Din timpul Războiului de Apărare a Patriei, Pavel Ignatievici Proţenko a rămas cu un obicei: înainte de a face ceva, aruncă întîi privirea spre zări. Şi iată că astăzi, pe cînd îi ducea ofiţerului de cart să guste mîncarea, Pavel Ignatievici se uită în sus şi văzu deodată că din nori, direct spre „Dniepr", vine în picaj un avion ciudat, fără aripi. Bucătarul strigă tulburat:
— Atenţie, avion!...
Toţi cei care se aflau pe covertă urmăriră uluiţi neobişnuitul aparat care cobora vertiginos spre ei, şi, după ce de pe *pasarelă marinarul de veghe dădu de veste că maşina de zbor* e sovietică, priviră mai departe cu mult interes. Nimeni însă nu s-ar fi aşteptat la cele ce urmară. Deodată maşina se opri şi rămase suspendată în aer la vreo trei metri de vasul lor, exact deasupra semiteugei, apoi scoase din pîntecele ei trei picioare lungi, cu care se instală solid pe covertă. Se deschise o uşă, scara se desfăşură, şi pe ea coborîră, unul după altul, cinci inşi. Toţi erau îmbrăcaţi în combinezoane de blană, cu căciuli şi cizme.
Pe Rîbnikov şi pe Gould îi recunoscură imediat. Marinarii se strînseră în jurul celor cinci. Din toate părţile, li se întindeau zeci de mîini, se auzeau urări de bun venit...
— Ce-aţi rămas aici, prieteni? exclamă căpitanul Lunatov, care sosise atras de gălăgie, şi-l îmbrăţişă pe Solnţev. Să trăieşti, dragul meu! Iată unde ne-a fost dat să ne revedem... Dar ce-mi văd ochii! Îi strînse mîna lui Harry, apoi îl zări şi pe Rîbnikov. Ei vezi, Ustin Petrovici! Zbori prin lumea întreagă şi cînd colo tot pe vasul tău nimereşti. Ei se îmbrăţişară cu dragoste.
Solnţev îi făcu cunoştinţă lui Lunatov cu Nadea şi cu profesorul Irinin, apoi coborîră cu toţii în salonul ofiţerilor.
După ce se închise uşa, Solnţev se adresă căpitanului:
— Aţi pornit în ajutorul lui „Matusail", nu-i aşa? Ei, aflaţi că n-au nevoie de ajutor! Acest vas, cu nume biblic, este un

pirat. Ar trebui să-l prindem asupra faptului, dar nu ne îngăduie timpul... Avem o altă sarcină...

— Cea mai infectă piraterie, adăugă furios Ribnikov, uitîndu-se cu ochii lui rotunzi, înnegurați de supărare, la cei de față. Acum îmi explic eu dispariția „Anne-Mariei" din Marsilia și chiar a „Amiralului Nelson" din Portsmouth. În ultimul timp, au dispărut fără urmă cel puțin zece vase. Credeam că au căzut victimă unor mine rătăcite, și cînd colo...

— Folosindu-se de un post de radio de mică putere, continuă Solnțev, ...„Mafusail" lansează S.O.S., deși n-are nevoie. Și pentru ce face asta? Ca să prade și să scufunde vasul care îi vine în ajutor! Vă închipuiți că în asemenea momente nimeni nu se așteaptă la o agresiune...

— Îmi îngăduiți să-mi exprim și eu o părere, în numele tineretului? rosti, sculîndu-se în picioare, radiofonistul Sima Maslennikov. Îmi dați voie? Atunci o spun. Cu bandiții nu trebuie să ne purtăm cu mănuși! Sîntem datori să-i demascăm în fața întregii omeniri... Noi îi lăsăm acum în pace, iar ei mai îneacă vreun alt vas!

— Dă-mi voie, îi replică Irinin cu delicatețe. Nimeni nu neagă acest lucru. Fapt este însă că ei trebuie să fie prinși asupra faptului, față de martori...

— Așa e. Are dreptate tovarășul Irinin, îl susținu Solnțev. Privirea lui făcu înconjurul celor prezenți: Și cred că știu unde putem găsi martorii. Vor fi martori chiar marinarii de pe vapoarele menționate de Ustin Petrovici. Poate avem noroc și atunci vom putea ușor să demascăm crimele lui „Mafusail", care își face de cap sub pavilionul Moniei. Într-o săptămînă, îi venim noi de hac piratului!

— Adevărat! Așa e! dădu Harry din cap. Jefuiesc vapoarele și apoi le scufundă, iar pe oamenii sănătoși îi trimit la ocnă în Orașul Subteran. Acolo am cunoscut și eu cîțiva din aceștia.

— Cu atît mai mult, se înfierbîntă Sima. Să punem mîna pe pirați și să-i silim să mărturisească!

— Nu, se opuse Solnțev. „Mafusail" este numai un detaliu, o părticică a forțelor oculte vinovate de situația din Orașul Subteran. „Dniepr" trebuie să-și vadă de drum... Viteza „Svietoliotului" este foarte mare și radio-ochiul lui vede perfect. Vom cerceta această parte a Arcticei. Și dacă dăm peste insula cu Orașul Subteran, vom ști s-o examinăm cum trebuie...

— Dacă această insulă nu există pe hartă, preciză Irinin.

— Bineînțeles. Solnțev se adresă apoi lui Ribnikov. El, ce zici, Ustin Petrovici?

— Cred că aveți dreptate, răspunse el după ce se gîndi puțin. O să-l ținem pe „Mafusail" sub supraveghere și-o să dăm noi peste insulă. „Dniepr" e mai bine să-și urmeze cursa.

— Ce să-i faci, trebuie să dăm ascultare unui sfat bun, consimți Lunatov.

Solnțev se sculă în picioare. Timpul era prețios. Își luară rămas bun și, ieșind pe covertă, se îndreptară spre „Svietoliot".

Harry întoarse deodată capul. Privirea îi fusese atrasă de un chip care-i făcu inima să bată mai repede. După o secundă se afla lîngă Valea.

— Bună ziua, tovarăşă, rosti el cu emoţie, strîngîndu-şi cu amîndouă mîinile căciula la piept. Îmi pare bine că te văd.

— Şi mie îmi pare bine. Valea îi întinse mîna.

— Mda... la revedere, tovarăşă Valea, îşi şi luă el rămas bun. Trebuie să plecăm... zburăm mai departe. Oare cînd ne-om mai întîlni? Mi se pare că „Dniepr" nu se întoarce aşa curînd în U.R.S.S. Eu, însă, oriunde oi fi, n-am să te uit: dumneata doar m-ai scos din mare... N-ai vrea să-mi dai ceva ca amintire? Ceva la care ţii mult.

Valea se tulbură.

— Ce să-ţi dau? Deodată îşi aminti ceva. Numaidecît, aşteaptă-mă! şi coborî în fugă spre cabina ei.

Echipajul „Svietoliotului" ajunsese lîngă aparat. Strînseră pentru ultima oară mîna căpitanului şi a celorlalţi marinari şi urcară unul cîte unul în cabină.

Harry se codea să-şi urmeze tovarăşii. Ţinîndu-se de scară, el se uita trist înapoi.

— Urcă-te Harry, ce mai stai?! îl chemă Solnţev.

Deodată Valea apăru din tambuchiu ţinînd în braţe un ghemotoc alb şi puios. Alergă spre Harry.

— Ţine... Mergi sănătos...

Cu ursuleţul în braţe, Harry urcă în grabă scara.

— Ce-i asta? îl întrebă Solnţev prefăcîndu-se că n-a văzut scena care se petrecuse jos. Un animal pe bordul „Svietoliotului"?

Harry arătă cu bărbia peste umăr şi bîigui ruşinat:

— Ea... Dînsa mi l-a dăruit...

— Aha, ţi l-a dăruit? zîmbi Solnţev. Atunci e altceva.

Scara fu ridicată, uşa se închise, elicea începu să se învîrtească, iar „Svietoliotul" săltă şi dispăru îndată în nori.

„Dniepr" îşi reluă cursa spre nord-est, spre insulele unde era aşteptat de exploratorii sovietici.

REVOLTA ÎN ORAŞUL SUBTERAN

Raş avea impresia că hîrtia cu planul Oraşului Subteran îi frige pieptul. Cînd toţi adormiră, el se întoarse pe pat cu faţa *în jos şi, punîndu-şi capul pe braţe, se prefăcu că doarme*. De fapt însă, el studia liniuţele şi rotocoalele de pe fărîma de hîrtie pe care o avea în faţa ochilor.

Iată verticala puţului principal. Aceste trei linii perpendiculare sînt orizonturile. Dreptunghiurile — se uită la legenda de jos — sînt abatajele în funcţiune. Pe Raş îl interesa în primul rînd orizontul inferior, unde lucrau oamenii din acelaşi detaşament cu el. De puţul principal e îndoielnic că se vor putea servi; după cum reiese din desen, conducerea tuturor mecanismelor, între care şi a ascensoarelor, este concentrată în sala de maşini a orizontului administrativ situat cel mai sus. Dar cum ajungi pînă acolo? Rezolvarea problemei trebuia căutată probabil în reţeaua subţire a puţurilor oarbe, foarte ramificate, întretăiate de galerii părăsite. Lungimea acestui drum în linie dreaptă este de cel puţin patru pînă la cinci sute de metri în înălţime. Numai dacă trecerile n-au fost cumva astupate! Şi de nu s-ar rătăci în ele! Doar aşa ar putea fi atinsă ţinta înainte

de a se aprinde lumina din nou. Dacă apucă răsculaţii să ajungă în orizontul superior, paznicii nu le mai pot face nimic!

Adînc recunoscător, Raş privea meticulozitatea cu care bătrînul norvegian întocmise planul. Rotocoalele însemnau posturile de pază, pătratele — cazărmi, triunghiurile — camerele deţinuţilor. Sala de maşini era reprezentată printr-un pătrat mai mare cu cîteva rotocoale în el, care indicau, probabil, agregatele corespunzătoare...

Ar fi bine, desigur, să poată face mai întîi o recunoaştere — acest lucru îl cer cele mai elementare reguli ale tacticii. Dar e cu neputinţă să trimiţi o patrulă de recunoaştere înainte de a începe revolta, iar dacă revolta a început, e prea tîrziu să-ţi pierzi vremea cu o recunoaştere: atunci fiecare clipă contează.

Întregul plan al operaţiei, pînă la cele mai mici amănunte, trebuia dinainte chibzuit, iar amănuntele bine memorizate. Să scrii, n-ai cu ce, nici unde şi nici pe ce. De altfel este şi periculos.

Raş se întoarse pe spate şi, fără să închidă ochii, frămîntă toată noaptea în minte fel de fel de variante. Ora sculării îl găsi treaz. Cîntărise însă cu de-amănuntul toate măsurile pe care va trebui să le ia în orice eventualitate posibilă. Spre ziuă avu imaginea clară a desfăşurării evenimentelor.

În momentul cînd prizonierii intrară la lucru, Raş luă ciocanul pneumatic al lui Morot, chipurile, să-l repare. Subterana se umplu cu un ciocănit intermitent. Paznicii ascunşi după panourile de oţel habar n-aveau ce se petrece. În schimb prizonierii îşi dădură imediat seama că acest ciocănit are un sens deosebit. Rusul le transmitea un ordin:

— Cînd se va stinge lumina, vom nimici mai întîi toate posturile de pază din mină. Luaţi de la paznici armele, felinarele, brichetele şi chibriturile. Faceţi făclii din cîrpe, uleiul este în bidon. Le veţi aprinde la comandă.

Totul arăta ca de obicei. Prizonierii se apucară astăzi să perforeze o porţiune mai apropiată cu cîţiva metri de panourile posturilor de pază, dar aceasta nu trezi bănuiala nimănui.

...*Cînd lumina se stinse brusc, prizonierii năvăliră cu toţii fără frică asupra panourilor, le trîntiră jos, puseră mîna pe paznicii aflaţi în dosul lor, îi dezarmară şi îi legară burduf cu propriile lor curele.*

Megafonul răsună:

— Toată lumea rămîne pe loc!... La cea mai mică mişcare, mitralierele vor acţiona! Lumina se va aprinde îndată!

Sub comanda lui Raş, deţinuţii porniră mai departe.

Faclele aprinse se îndepărtau spre trecătoarea din extremitatea stîngă a minei. Grupul lui Iankovski, înarmat cu o mitralieră, ocupă poziţia din faţa puţului central, folosind pentru acoperire unul din panourile pazei.

Un sfert de ceas mai tîrziu se aprinse lumina, şi ascensorul aduse primul grup de paznici. Ei alergau prin galerie, ameninţînd cu armele.

Subterana se umplu de zgomotul unei rafale de mitralieră. Doi dintre paznici se prăbuşiră, iar ceilalţi înţeleseră că au căzut într-o cursă — să se retragă n-aveau unde, că ascensorul pornise în sus, iar ca să înainteze sub un asemenea foc era cu

nepuțință. Ca la comandă, ei aruncară armele automate și ridicară mîinile în sus. Atunci Iankovski ieși de după panou și porunci :

— Doi din față să adune armele! Puneți-le aici! Și-acum rămîneți nemișcați!

Paznicii dădură ascultare. La picioarele lui Iankovski se înălța o grămadă de arme automate, pistoale și pumnale.

— Ce să facem cu voi? întrebă sever Iankovski.

Paznicii începură să susțină speriați că și ei sînt sclavii fasciștilor. Unul dintre ei — mic, pipernicit și cu niște urechi blegite — se aruncă în genunchi în fața lui Iankovski, căutînd să-i sărute picioarele.

— Fie-vă milă de mine! urla el. De șapte ani nu mi-am văzut familia! Am copii mici. Ei se vor ruga la Dumnezeu pentru dumneavoastră, numai nu mă omorîți!...

Răsculații, care priveau de după panou, strîngeau nerăbdători automatele în mînă. Iankovski se întoarse spre paznici și le spuse :

— Bine, pînă la noi ordine.. Victor, du-i în mină și ai grijă. La cel mai mic gest, știi tu...

Paznicii însă nici nu se gîndeau să se opună.

Între timp, detașamentele lui Blaind și Morot, sub comanda lui Raș, intrară în partea părăsită a Orașului Subteran. Faclele nu le erau de prea mare ajutor — ardeau slab, probabil din lipsa oxigenului. În drumul lor întîlneau băltoace, cîte o galeria era tăiată de o crăpătură adîncă. Raș le porunci oamenilor să ia cu ei stîlpii întîlniți în cale, stîlpi rămași pe ici pe colo de la vechile întărituri, iar cînd drumul le era barat de vreo crăpătură sau desfundătură, îi foloseau drept punte.

Cu cît înainta mai mult detașamentul, tot mai slab ardeau făcliile, tot mai greu respirau oamenii. Raș dădu ordin să stingă tot ce era flacără : în aceste trecători părăsite se putea produce ușor o explozie de metan.

Drumul le era acum luminat numai de o singură lanternă. Din cînd în cînd, Raș își mai consulta planul. Astfel ajunseră în galeria puțurilor oarbe. Pe timpuri, aici, între cel de-al doilea și al treilea orizont, se exploata creolită. Stratul de creolită întretăia Orașul Subteran în diagonală ; roca era tăiată de-a lungul stratului, și minereul se rostogolea în pantă abruptă prin burlanele puțurilor oarbe în vagonetele aflate în orizontul inferior.

Acum nu mai existau pe aici nici șine pentru vagonete, nici lumină, nici tuburi de ventilație... O parte din burlanele de lemn ale puțurilor oarbe erau putrezite, iar pămîntul se surpase astupînd trecătorile. Răsculații loveau cu stîlpii, înlăturînd resturile de scînduri și pămîntul surpat. Împingîndu-se și trăgîndu-se unii pe alții, ei trecură prin puțurile oarbe și începură să urce pe roca abruptă spre galeria celui de-al doilea orizont.

PIEIREA „CICLONULUI"

Din Orașul Subteran soseau prin radio vești destul de proaste : revolta luase proporții serioase. Johnny bănuia că fostul Kreitz, actualul Connolly, n-a venit dinadins să ia măsuri

severe. Rău a făcut că l-au lăsat pe caraghiosul ăla în postul de comandant. Trebuie să ajungă cît mai repede în Orașul Subteran! Acolo, la fața locului, va ști el să pună ordine în toate. Și fiecare va căpăta ce merită. Dar cum să părăsești vaporul cînd din moment în moment trebuie să se apropie spărgătorul de gheață sovietic? Doar nu-i glumă: cîte brațe de muncă gratuite se află pe el!... Măi, ce vremuri! Pe nimeni nu poți să te bizui, totul trebuie să-l faci singur! Asociații tăi caută doar să te înșele, funcționarii sînt gata să te trădeze în orice moment, iar în așteptarea unei ocazii favorabile te fură și te sabotează. Cît despre sclavi, ce să mai vorbim: numai la răzbunare le este gîndul. Ce ți-ar mai suci gîtul dacă ar putea!

Johnny trecu în cabina radiotelegrafului.

— Mick! Dumneata înțelegi ceva din toată porcăria asta? Ce-i cu „Dniepr", de nu mai vine o dată? Telegrafiază-le că vasul s-a și înecat, gata, că îngheață copiii pe banchiză, uzi leoarcă, și că numai speranța în generozitatea rușilor ne mai ține în viață. Hai, dă-i drumul o dată, lua-te-ar dracu!

Mick ciocăni în grabă implorarea sfîșietoare și termină cu fraza stereotipă: „Trec pe recepție". Johnny aștepta în spatele lui. Degeaba însă își potrivea Mick aparatul de recepție — nu venea nici un răspuns. Iar cînd Johnny se uită prin geamul cabinei văzu că fumul de la orizont a dispărut.

— Donnerwetter! înjură Johnny.

Pentru orice eventualitate însă, îi dădu ordin căpitanului să mai aștepte două ore și, dacă pînă atunci „Dniepr" nu sosește, să pornească vasul cu viteză maximă spre Orașul Subteran.

Pe „Ciclon" — un avion adaptat pentru zboruri în Arctica — se îmbarcară douăzeci de bandiți, unul și unul, înarmați cu puști automate și pistoale cu gaze. Johnny ocupă locul de lîngă pilot. Motoarele „Ciclonului" începură să duduie, iar avionul proiectat de o catapultă își luă zborul spre cer.

Înainte de a porni spre insulă, avionul descrise un cerc deasupra lui „Dniepr". Văzînd că vaporul sovietic taie gheața îndreptîndu-se spre nord-est, Johnny mai că-și înghiți mucul de țigară ce-i atîrna pe buză: „Verflucht! N-or fi mirosit ceva?" Dacă ar fi avut la îndemînă vreo bombă serioasă, n-ar mai fi stat pe gînduri!

Virînd brusc spre nord, „Ciclon" porni spre destinație. Oceanul era peste tot acoperit cu sloiuri de gheață. Numai vase puternice, cu întărituri speciale, cum era „Mafusail", de pildă, puteau străbate aceste ghețuri. Johnny nu se îndoia că cel mult într-o săptămînă „Mafusail" va acosta pe insulă.

Din anii copilăriei, Johnny Norocosul rămăsese cu obiceiul de a nu-și lua la drum bagaje sau provizii. I-a plăcut întotdeauna să-și procure pe loc tot ce poftea. Nu-i lipsea însă niciodată „arma producătoare", cu ajutorul căreia putea să procure orice. În copilărie folosea cu iscusință un băț cu un cui îndoit la capăt, cu care putea să prindă peștele sau vînatul direct de pe tejghea. Cînd s-a făcut mai mare, acestei arme primitive i-a luat locul o armă mai complicată: trusa de speracle și gura de lup. Mai tîrziu, Herr Johann Blaufisch a ajuns proprietarul „unui atelier mobil de spargere a seifurilor". Avea un

aparat electric de tăiat oțelul și un perforator electric manual... într-un cuvînt tot ce-i trebuia ca să taie noaptea fără zgomot pereții laterali ai celor mai solide case de bani. Iar cînd această ocupație i-a îngăduit să-și adune un capital mai serios, Herr Johann a început să se ocupe de comerțul „cinstit".

Tolănit în scaun alături de pilot — fostul as al aerului, hitleristul Otto Taschke, pe care-l cheamă astăzi Dick Eshen —, Johnny zîmbea mulțumit de sine și făcea comparație între posibilitățile lui de azi și cele din trecut: azi el voiajează cu propriul lui avion, însoțit de douăzeci de derbedei, gata să treacă și prin foc dacă le iese și lor ceva. Pentru un profit, oricare dintre ei l-ar curăța și pe taică-său. Niște adevărate fiare cu ghearele lăcuite și cu coroane de aur pe colți. Sînt bine înarmați și știu perfect să mînuiască aceste arme. În Orașul Subteran, ei vor prelua șefia pazei, îi vor pune imediat pe răsculați cu botul pe labe și vor ști să le taie pentru totdeauna pofta să se mai răscoale.

În ziua aceea însă, Johnny Norocosul avu ghinion. Scăldat în lumina soarelui, care nu mai apunea, „Ciclonul" se apropia de un grup de insule mici acoperite de gheață. De aici pînă la insula în adîncimile căreia se afla Orașul Subteran, mai erau vreo două sute de kilometri. Deodată începu să vremuiască. Spațiul dintre cer și ocean se umplu de nori grei și apoși ca vata umedă. Cel mai prudent ar fi fost să aterizeze imediat. Johnny însă, ca de obicei, nu luase cu el provizii. De ce să ducă grija alimentelor cînd în primul rînd trebuie să ai muniții? „Ciclon" era și așa supraîncărcat. Să aterizeze fără provizii și fără să știe cît va dura așteptarea n-avea nici un sens. Trebuia să străbată cu orice preț această ceață...

Zborul implica însă primejdii mari, iar pilotul se hotărî să aterizeze. Nu-i rămînea lui Johnny decît să consimtă. Avionul își încetini viteza. Descriind spirale deasupra oceanului, pilotul găsi pe gheață un teren bun pentru aterizare în apropierea uneia din insule și începu brusc să coboare. „Ciclon" alunecă pe suprafața zgrunțuroasă a gheții. Deodată se auzi o trosnitură. Avionul se culcă pe aripa dreaptă și, descriind prin inerție un cerc, se opri.

Din cauza izbiturii, fuzelajul se turti, ușa nu se deschidea. Ferestrele erau prea mici ca să treacă cineva prin ele. Au trebuit să deșurubeze cupola camerei hărților.

Unul după altul, proaspeții exploratori polari ieșiră pe gheață. Johnny le vorbi foarte solemn.

— Aterizare forțată. Să fim demni de memoria marilor cercetători ai Arcticei! Aceste locuri, băieți, nu sînt deloc atît de periculoase cum par. De aici nu-i departe pînă la posesiunile noastre. Deci, păstrînd ordinea, îi dăm drumu' pe jos. Nu uitați armele!

Apoi îi porunci pilotului să demonteze postul de radio cu acumulatoarele respective.

— O să ne prindă bine drăciile astea, Dick!

După ce îndeplini ordinul lui Johnny, pilotul întinse o hartă pe genunchii lui.

— Ei, ce zici? întrebă Johnny.

Aviatorul făcu din mînă un gest deznădăjduit

— Kaput!...

Johnny îl bătu pe umăr încurajator:

— Nu te pierde cu firea, bătrîne!

Furios, pilotul arătă cu degetul pe hartă și strigă:

— Sînt cel puțin o sută cincizeci de kilometri!...

— Nimica toată! începu să rîdă Johnny. Dacă facem cîte *patruzeci de kilometri pe zi,* tot ajungem în patru zile. În cel mai rău caz ne culege „Matusail". Anunță-l pe căpitan de pățania noastră.

Cu voce răgușită, pilotul îi șopti la ureche:

— *Și ce crăpăm? Ce le dai oamenilor ăștia să mănînce?* Dragă Johnny, eu te sfătuiesc să fii cu ochii în patru. Nu uita că ești cel mai gras dintre noi...

— Ce vrei să zici cu asta? se uită Johnny chioriș la pilot.

— Că dumneata reprezinți optzeci și cinci de kilograme de carne grasă.

Johnny Norocosul își pierdu pentru moment firea, se făcu alb ca varul, iar buzele începură să-i tremure. După cîteva secunde, fața i se înroși din nou:

— Glumele dumitale sînt deplasate! și se întoarse către bandiții lui, care se uitau cu precauție în toate părțile. Ei, băieți, veniți încoa'! După ce bandiții îl înconjurară, le declară: N-am să vă ascund faptul că sîntem într-o situație dificilă. Pînă la Orașul Subteran sînt vreo... șaptezeci de kilometri și nu avem provizii deloc. Dacă ne pierdem cumpătul, nu facem nici cît o ceapă degerată. O să iau imediat legătura cu Orașul Subteran, să ne trimită tot ce ne trebuie: provizii, saci de dormit și mijloace de transport. Dar pînă atunci o luăm încetișor pe jos. Nu e bine să stăm pe loc. Pe-aici trebuie să se găsească boi moscați, urși și reni... Facem rost de carne și...

— Voghen a împușcat pe-aici boi, iepuri, vulpi polare, foci, potîrnichi, confirmă trist pilotul.

— Adevărat! continuă Johnny, cu toate că auzea pentru prima oară în viață numele lui Voghen. Într-un cuvînt, oamenii de ispravă nu se pierd pe-aici... Care dintre voi ați mai fost prin Arctica?

Se dovedi cu acest prilej că cel mai priceput explorator polar era chiar el, Johnny.

— Cu atît mai bine, trase Johnny concluzia, înseamnă că sînt comandantul vostru nu numai de drept, ci și grație experienței. Vă previn: marșul nostru pe jos poate fi dus la bun sfîrșit numai cu condiția respectării celei mai severe discipline. Fiecare ordin al meu trebuie să fie lege. Orice încălcare a legii va fi pedepsită cu moartea. Ca secund în timpul marșului îl numesc pe pilotul nostru. Și-acum, am să încerc imediat să iau legătura cu Orașul Subteran și, pentru orice eventualitate, și cu „Matusail". Johnny se întoarse către pilot: ascultă, Dick, pregătește deocamdată itinerarul expediției noastre!

În timp ce Dick pregătea itinerarul — operație care consta în trasarea cu creionul a unei linii drepte, pe hartă, de la o insulă la alta —, Johnny începu să cheme la radiotelefon comandamentul Orașului Subteran. Curînd își dădu seama că aparatul este iremediabil stricat. Acest lucru însă nu trebuia să-i

aile ceilalți, nici chiar pilotul. Atunci începu să strige voios în microfon :

— Alo ! Dumneata ești, Connolly ? Noroc ! Ce se mai aude pe la voi ?... Aha !... I-ați izolat pe unii de alții ? Foarte bine! Știam eu că m-ați deranjat degeaba... Bine, bine, vom face ordine. Și-acum, Connolly, uite despre ce e vorba. Am o mică neplăcere : „Ciclon" s-a sfărîmat ! Noi ne îndreptăm spre Orașul Subteran după următorul itinerar... Pilotul îi întinse lui Johnny harta cu itinerarul marcat, și acesta continuă convorbirea cu o voce bine dispusă : Vasăzică noi străbatem acum insula care pe harta noastră este însemnată cu numărul patru, apoi pornim pe gheață în linie dreaptă spre nord — spre voi. Ai notat ? Foarte bine ! Trimiteți imediat în întîmpinarea noastră vreo două aerosănii și alimente pentru douăzeci și doi de inși. Da, și nu uitați că niște rom va fi bine venit.

Johnny le făcu cu ochiul celor din jur. Nimeni însă nu zîmbi în semn de răspuns. „Băieții" avuseseră timp să analizeze situația și cînd Johnny „își luă rămas bun de la Connolly", „Taurul Roșu" din Cilluoky veni înaintea lui. Acesta era un bandit „cu vază" și, după cum părea, își asuma rolul de reprezentant al intereselor „obștești".

— Uite ce-i, șefule. Să vorbim deschis. Noi ne-am înțeles prin contract să mergem cu vaporul, iar la nevoie să zburăm cu avionul, și cînd colo ne ceri s-o luăm apostolește, pe jos. Apoi era vorba să avem pensiune completă, iar dumneata ne îndrugi verzi și uscate despre niște boi mascați. Noi nu sîntem copii, să ne duci cu zăhărelul. Unde s-au mai pomenit boi mascați ? Așa ceva nici nu există. Înainte de a porni, deci, să ne înțelegem ce căpătăm pentru cuiele care le tragem și pentru foamea de pe drum ?

Johnny putea, desigur, să-și arate de la început năravul, și o clipă se simți ispitit să pule șaua pe ei. Prudența însă fu mai tare : Dacă o ia de la început așa, atunci cu ce mijloace va acționa în viitor ?

— Uite, băieți, spuse el, după cum văd, voi aveți de gînd astăzi să mă faceți de rîs. Ei bine, sînt gata să stau de vorbă cu voi. Să presupunem însă că nu ne înțelegem. Atunci ce faceți ? O luați pe jos înapoi spre Monia ? Poftim, eu nu vă opresc !... Nu ! Voi o să veniți ca niște cățel, alergînd pe urmele mele, pentru că numai eu vă pot scăpa de aici. Poate chiar că ar trebui să vă cer plată pentru asta, vedeți doar care-i situația ! Ei bine, nu numai că nu pretind nimic, dar sînt de acord ca de astă dată să vă satisfac pretențiile : pentru tot timpul cît va dura drumul nostru, fiecare din voi va căpăta din partea „Societății de explorări îndepărtate" cîte cincizeci de dolari pe zi. Vă previn însă că primul care nu se va supune capătă un premiu suplimentar în cap sub forma unei măsline de patru cenți... Clar ? Și-acum pornim la drum ! Aparatul de radio îl va purta fiecare pe rînd, cu schimbul la fiecare oră. Iar pentru ordine, tu, Taurul Roșu, ești numit șef. Ai grijă ca oamenii să fie disciplinați, iar cei care vor purta aparatul de radio să se schimbe la timp. Nici unul să nu arunce armele ca să-și ușureze drumul ! Am să țin socoteala de fiecare glonte. Și încă ceva : băieți, fiți atenți, uitați-vă împrejurul vostru să nu scăpați vreun urs, vreun ren

sau vreun bou moscat. Moscat, nu mascat, cum spuneai adineauri...!

Johnny aruncă o privire de învingător asupra banditilor şi, făcînd un semn cu mina, porni înainte plin de siguranţă. În urma lui se înşiruiră şi ceilalţi.

CONNOLLY AMENINŢĂ

Paznicii alergau din toate părţile spre orizontul administrativ al Oraşului Subteran. Celelalte trei orizonturi se aflau în mîinile răsculaţilor. Ei nu putuseră încă să pună mîna pe centrele vitale: orizontul administrativ era legat de celelalte orizonturi numai prin ascensorul puţului central, iar acest ascensor se afla acum sus.

Cu toate acestea, Connolly nu era chiar aşa de liniştit. Din moment ce prizonierii au ştiut să se unească, să pună mîna pe armele paznicilor şi să ocupe toate orizonturile de producţie, nu era exclus să găsească şi vreun mijloc oarecare de a pătrunde în orizontul administrativ.

Connolly îşi dădea seama de gravitatea situaţiei şi de aceea îi ceruse urgent ajutor lui Johnny.

Deruta paznicilor îşi avea explicaţia şi în oboseala lor. Încă de pe timpul „celui de-al treilea Reich", ei începuseră să murmure pe ascuns. La început soldaţii erau bucuroşi că au aici un serviciu liniştit, fără primejdie, cu timpul însă dorul de familie şi de lumina zilei începu să-i roadă. Nici grozăviile frontului nu-i mai speriau pe soldaţii închişi sub pămînt. Ce să mai zicem de moralul paznicilor după distrugerea imperiului hitlerist! Nu mai puteai să ai încredere în aceşti oameni. Fostul Kreitz socotea, pe bună dreptate, că acum gîndurile lor nu diferă mult de gîndurile prizonierilor. Afară de aceasta, deţinuţii erau toţi prizonieri, foşti ostaşi ai armatelor care au nimicit Germania hitleristă. Paznicilor putea prea bine să le treacă prin minte că trecînd de partea răsculaţilor mai pot spera să-şi salveze pielea; pe cînd dacă apărau interesele administraţiei, treceau de drept în rîndurile criminalilor de război.

Numai sosirea „companionilor", cum li se spunea ocupanţilor monieni, îl mai liniştea puţin pe comandantul Oraşului Subteran!

Connolly împărţi paznicii în detaşamente, stabili ordinea schimbului posturilor de pază lîngă puţ, organiză patrule şi dădu ordin ca fiecare paznic să capete cîte un pahar de rom. Ca să înceapă vreo acţiune, nu îndrăznea. Socotea că pînă la sosirea lui Johnny este de ajuns să organizeze apărarea orizontului administrativ, unde se găsea cilindrul de oţel al sălii de maşini.

Comandantul trecea printr-o galerie vii luminată de lămpi electrice. Santinela de la intrare îl salută în silă. Uşa se deschise automat, iar Connolly intră în sfînta sfintelor din Oraşul Subteran — în sala de maşini. Aici aveai impresia să te afli într-o încăpere însorită. Sursa luminii nu se vedea, însă peste tot stăruia o lumină albă, egală, dulce şi puternică. Pentru completarea iluziei, pe pereţii rotunjiţi la colţuri se aflau nişte

ferestre trucate, luminate și ele. Tabloul de comandă ocupa întregul perete din față.

La masă ședea șeful mecanic — inginerul colonel Jacob Schmerzkopf. În fața lui, pe citeva tablouri de distribuție, ardeau mici luminițe colorate. Orice tulburare cît de mică a regimului de funcționare, chiar a celei mai neînsemnate mașini din Orașul Subteran, se anunța automat și neîntîrziat prin aprinderea becului de semnalizare respectiv. Dar asemenea cazuri, după cum își amintea Connolly, se iveau foarte rar — de două sau de trei ori — și au fost de fiecare dată imediat lichidate. Dar și în această privință, faptul că ele au avut loc în ultima vreme, după schimbarea conducerii, dovedea o rapidă scădere a disciplinei personalului de pază...

Inginerul-colonel Schmerzkopf nu numai că nu-i dădu raportul, cum era obligat să facă după regulament, dar nici nu binevoi să se ridice de pe scaun și să-l salute pe șeful lui direct, fostul gauleiter Kreitz.

— Ce se mai aude, Schmerzkopf? întrebă Connolly apropiindu-se de masa șefului-mecanic.

— La mine totul e în ordine. Nu știu cum e la dumneata. Inginerul-colonel zîmbi cu răutate.

Connolly se prefăcu că nu observă surîsul lui Schmerzkopf.

— Și la noi e totul în ordine. Pentru mai multă siguranță, însă, trebuie să fac o mică operație.

El măsură cu privirea mașinile instalate pe suporturi de beton. Da, tehnica nu te lasă în pană; mai multă nădejde poți să ai în ea decît în oameni. Fiecăruia dintre acești monștri de oțel i se supun orbește agregatele respective care sînt împrăștiate pe întreg teritoriul Orașului Subteran.

Schmerzkopf ghici gîndurile șefului său.

— Da, da, zîmbi el strîmb. Mașinii îi lipsește ceea ce îl face pe om să nu fie ascultător și supus; mașina nu are nici creier, nici sistem nervos... Știi, Herr Kreitz, eu visez să ajung ziua cînd totul va fi făcut de mașini și nu de oameni...

— Fleacuri! mîrîi printre dinți Connolly. Oare se poate compara satisfacția pe care o simte omul conștient de superioritatea lui față de alți oameni cu senzațiile pe care ți le procură supunerea acestui monstru de oțel? Eu sînt un organizator, un conducător! Oamenii îmi sînt subordonați în primul rînd, iar mașinile în al doilea...

— Phiu, prea primitiv, răspunse inginerul. Spunînd asta, își aprinse o țigară și Connolly n-avu curajul să-i facă observație... Să fi îndrăznit cineva să aprindă o țigară în sala de mașini atunci cînd tot ce era aici aparținea celui de-al treilea Reich!

— De ce primitiv?

— Foarte simplu. Cu ajutorul mașinilor poți să creezi valorile de care oamenii au absolută nevoie. Ei nu pot trăi fără aceste valori. Dacă, așadar, ești stăpîn pe mașini, poți ușor să stăpînești și oamenii. Atunci poți avea satisfacție în orice doze, pînă la conducerea directă a soartei popoarelor... Trebuie numai să ai grijă ca aceste mașini să aparțină celor aleși. În cazul ăsta celorlalți n-ai decît să le acorzi libertatea deplină, însă

fără dreptul de proprietate asupra acestor maşini, chiar dacă sînt construite de ei... După cum vedeţi, în asta constă totul.

— Dumneata susţii nişte absurdităţi, dragul meu Schmerzkopf. În secolul al douăzecilea te apuci să inventezi din nou maşina de cusut... De altfel, să lăsăm discuţia pentru altă dată, iar acum să trecem la acţiune. Răscoala încă nu-i lichidată.

Connolly trase spre el microfonul, care se afla pe masa lui Schmerzkopf, astfel că acesta fu nevoit să se scoale şi să-i cedeze scaunul. Comandantul se gîndi un minut, apoi cu o voce liniştită, măsurată, începu:

— Atenţiune! Atenţiune! Atenţiune! Vorbeşte comandantul Oraşului Subteran. Anunţ următoarele: cel care pînă într-o jumătate de oră nu va fi în camera lui va fi împuşcat. Aceeaşi soartă o va avea şi acela asupra căruia se vor găsi arme. Vor muri de o moarte groaznică cei care vor lovi sau omorî vreun soldat de pază, precum şi capii revoltei sau cei care nu-i vor denunţa. Ca să vă convingeţi de realitatea celor spuse, voi distruge prin explozie ieşirea submarină. Veţi fi astfel complet închişi în Oraşul Subteran, şi viaţa voastră va rămîne definitiv sub stăpînirea mea. Voi ordona sistarea funcţionării pompelor şi veţi pieri cu toţii înecaţi ca nişte şobolani ciumaţi. Voi ordona să se oprească funcţionarea ventilatoarelor şi într-o jumătate de oră veţi fi asfixiaţi. N-am să vă mai dau de mîncare şi veţi muri de foame. Voi nu puteţi să ajungeţi pînă la mine. Conducerea tuturor centrelor vitale ale Oraşului Subteran rămîne în miinile mele. Trei făclii aprinse în puţul central va fi semnalul supunerii oarbe. Atunci vom coborî o platformă pe care veţi depune toate armele. Încercarea de a pune mîna pe ascensor va duce numai la pieirea acelora care vor avea curajul să încerce acest lucru. Ascensorul va fi oprit între galerii şi ocupanţii vor fi curăţaţi de sus, cu focuri de mitralieră. Aşadar vă acord o jumătate de oră pentru executarea ordinului meu — apoi moartea acelora care nu se vor supune!

Connolly abia închise microfonul, şi inginerul Schmerzkopf începu să-i sisiie la ureche, ca un gîscan înfuriat:

— Ce-ai făcut? De ce le-ai amintit de intrarea submarină? Acum se vor îndrepta acolo!

— Dar dumneata ce crezi, că eu glumesc? Intrarea cu submarin cu tot vor sări imediat în aer. Acest lucru l-am hotărît. Mai tîrziu n-avem decît să construim alt ascensor. Deocamdată tot n-avem ce face cu el, cu atît mai mult că răsculaţii ar putea să-l folosească.

Connolly ridică mîna spre tabloul de distribuţie. Acolo, în mijlocul a zeci de butoane, comutatoare şi şaltere, ieşeau în evidenţă două şaltere aşezate unul lîngă altul: unul cu mînerul negru, celălalt cu mînerul roşu. Dedesubtul acestor şaltere erau desenate capete de mort. O săgeată frîntă, care reprezenta fulgerul, traversa în diagonală tabloul de distribuţie.

— Opreşte-te! strigă Schmerzkopf, apucîndu-l pe comandant de mînă. Ne îngropăm singuri de vii!

— Înapoi! Ştiu eu ce fac! Dacă va fi nevoie, vom găsi altă ieşire.

Schmerzkopf se dădu îndărăt.

Cele două șaltere din fața lui Connolly erau două excitatoare de puteri gigantice: cel negru făcea să sară în aer baza submarină, ieșirea, cel roșu declanșa explozia unei galerii dinamitate, care nimicea complet și cu desăvîrșire întregul Oraș Subteran. Această galerie fusese săpată pentru eventualitatea unui atac inamic. Connolly păstrase intenționat această instalație și după zdrobirea „celui de-al treilea Reich". Situația era atît de complicată că de, mai știi?... Întrerupătorul roșu va mai putea — poate — servi ca ultim mijloc...

Mîna lui Connolly se plimba de la un întrerupător la celălalt, iar Schmerzkopf, cu ochii injectați de sînge, îi urmărea orice mișcare. Buzele inginerului tremurau, părul lui roșu încărunțit i se zbîrlise ca țepii unui arici în jurul cheliei lui bombate, trandafirii.

Comandantului îi veni pofta să-l sperie și mai mult pe acest bătrîn gras și neglijent, care se credea filozof. El puse mîna pe întrerupătorul roșu.

— Sper, Schmerzkopf, strecură Connolly printre dinți, că n-ai nimic împotriva unui asemenea final răsunător?

— Nebunule! Schmerzkopf întinse spre el mîinile tremurînde. Oprește-te! N-ai nici un drept!

— Fii mai calm, dragul meu, fii mai calm! Altfel, de emoție, aș putea să cuplez întrerupătorul cu o sutime de secundă mai devreme și-ți va rămîne cu atît mai puțin de trăit.

Schmerzkopf se lovi cu pumnii în cap și se repezi asupra lui Connolly:

— Nu admit! Nu permit o asemenea nebunie!

— Cine e nebun, eu sau dumneata? îl întrebă în bătaie de joc comandantul, împingîndu-l ușor la o parte cu cotul. Uite, acum apăs...

Doi țoli, un țol... jumătate de țol... Schmerzkopf căzu jos pe plăcile pardoselii și își acoperi chelia cu poala halatului. Connolly dădu înapoi manivela roșie. Pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare. El apăsă hotărît pe întrerupătorul negru.

Cutia de oțel a sălii se cutremură și începu să răsune cu sute de glasuri prelungi, tremurătoare. Connolly și Schmerzkopf aveau impresia că se află înăuntrul unui clopot uriaș, în care cineva lovește de-afară cu un ciocan greu de tot. O grimasă schimonosi fața comandantului. El îl lovi cu piciorul pe Schmerzkopf:

— Scoală-te, caracatiță! N-a sosit încă timpul. Întrerupătorul roșu este ultima noastră salvare!

JOHNNY CAUTĂ SĂ-ȘI SALVEZE PIELEA

Nu-i ușor să-ți croiești drum prin blocurile de gheață, să sari peste crăpături, să umbli pe alocuri în apă pînă la genunchi, riscînd la orice pas să te scufunzi într-un ochi ascuns de apă.

Johnny și Dick mergeau alături. Cînd drumul era prea anevoios, deșertul de gheață răsuna de înjurăturile lor.

Banditii în urma lor tăceau posomoriți. În ciuda amenințării șefului, lepădaseră pe drum mitralierele, făcîndu-le scăpate în apă, și dacă insula ar fi fost mai departe, aceeași soartă ar fi avut-o și aparatul de radio.

Dar, în sfîrşit, iată şi ţărmul insulei — dacă şi ăsta se poate chema ţărm! O fîşie de pămînt lată de vreo sută *cincizeci* de metri, deasupra căreia se înălţa un povîrniş abrupt de gheaţă, ce se pierdea în nori. Nu se vedea nici urmă de drum. Un strat neted de zăpadă acoperea pămîntul, ascunzînd perfid gropile şi desfundăturile. La fiecare pas, picioarele li se înfundau în apa îngheţată. Deodată Johnny nu mai auzi în spate zgomotul paşilor. Întorcîndu-se, văzu că oamenii s-au aşezat pe nişte pietre. El schimbă o privire cu Dick :

— Hm! Au şi obosit...

Dick îl trase de umăr :

— Ascultă, Johnny, trebuie să ne salvăm. Dacă avem noroc să împuşcăm vreun urs, ne-ar ajunge la amîndoi pentru tot drumul, altfel mănîncă ăştia totul. Pînă la urmă ne mănîncă şi pe noi! Înţelegi, Johnny?

Dar Johnny nu voia să-l înţeleagă. El avea nevoie de aceşti oameni care reprezentau o parte din capitalul lui! Cheltuise bani cu ei. Cu ei trebuia să înlocuiască paza din Oraşul Subteran. Cum să-i lase tocmai acum, cînd e aşa aproape de ţintă!... Dar pe de altă parte... călătoreşte mai repede acela care călătoreşte singur, aşa se pare că spun englezii. Într-adevăr, cu derbedeii ăştia nu ajungi departe.

— Ascultă-mă, insistă Dick. Hai să plecăm, pînă nu e prea tîrziu...

Johnny tăcu şi de data asta. Îşi dădea seama însă că dacă nu acum, atunci foarte curînd va trebui să fie de acord cu argumentele pilotului.

Bandiţii mirosiseră pesemne ceva : se sculară repede şi porniră în fugă după cei doi, care o luaseră înainte.

— Ce e, băieţi? îi întrebă Johnny cu un aer nevinovat. Odihniţi-vă! O iau cu pilotul înainte să caut un drum mai bun...

Bandiţii şuşotiră între ei, iar Taurul Roşu mormăi :

— Bine, căutaţi. Dar ca să fim mai siguri, o să meargă şi Tony Coogly cu voi.

Johnny şi Dick n-avură încotro şi porniră însoţiţi de uriaşul *cel şchiop. După primii paşi îşi dădură seama că nu-i de glumit* cu Tony. Datorită unor răni căpătate undeva sub tropice, Coogly nu putea ţine pasul cu ei. Dar nu se sfii să strige :

— Ascultă, şefule! Să nu crezi cumva că bătrînul Coogly o să alerge după voi ca un căţel. Şi îşi întoarse semnificativ pistolul automat cu ţeava înainte.

Trebuiră să încetinească mersul.

După ce se depărtară îndeajuns încît nu se mai vedeau bandiţii rămaşi în urmă, Johnny începu să-l laude pe bătrînul pezevenghi Tony. Îl cuprinse chiar, prieteneşte, cu mîna lui stîngă, şi, cînd se aştepta mai puţin, îi înfipse fulgerător cuţitul în piept. Coogly mai avu timp să spună, horcăind : „Bine ai mai ticluit-o şi pe asta!" şi căzu mort.

Johnny şi Dick îi luară pistolul automat cu încărcătoarele de rezervă şi-i desfăcură rucsacul ; în el găsiră un colţ de pîine şi o bucată bună de şuncă. Johnny hotărî :

— Dick, dumneata îi duci armele, iar eu proviziile. Ştii că sufăr de astmă.

Fără să spună nimic, Dick îşi atîrnă în silă de umăr cea

de-a doua armă. Johnny puse pîinea și șunca în rucsacul lui, apoi porniră grăbiți mai departe spre nord.

Curînd, Johnny și Dick ajunseră la fîșia de pămînt. În fața lor se înălța aproape vertical limba unui ghețar, iar în dreapta țărmul era scăldat de apa curată a unui ochi de mare. Aveai de ales: ori să încerci să te cațeri pe ghețar, ori să te întorci înapoi. Dar cum să te întorci înapoi între ghețuri... acolo unde se răcește trupul lui Coogly?

„Linșajul e bun cînd spînzuri tu pe cineva — bombănea Johnny. Cînd însă îți vine ție rîndul, nu mai este așa de plăcut"...

Dacă nu vor izbuti să se cațere pe acest zid de gheață, vor trebui să-și ia rămas bun de la viață, și asta cît de curînd.

Deodată, Johnny zări în peretele ghețarului o crăpătură îngustă:

— Dick! Sîntem salvați! strigă el.

— Nu văd cum, îi răspunse Dick.

— O crăpătură! Uite o crăpătură!

— Să încercăm, răspunse flegmatic Dick.

Ei porniră să se cațere pe povîrnișul ghețarului, dar urcușul nu era deloc ușor. De cîteva ori lunecară și se rostogoliră înapoi jos. Johnny își blestemă lipsa de prevedere: ce bine i-ar fi prins acum cuțitul rămas înfipt în trupul lui Coogly. Spre norocul lor, și Dick avea un cuțit. Tăind trepte în gheață și sprijinindu-se unul pe altul, jupuindu-și degetele și rupîndu-și unghiile de la mîini, ei ajunseră, în sfîrșit, la crăpătura pe care o văzuseră de jos.

— Înainte, bătrîne, că acum ajungem pe insulă, rosti vesel Johnny, însuflețit de o nouă speranță.

— Ei, și ce dacă ajungem? îi răspunse Dick acru. Nu uita că avem de făcut aproape două sute kilometri de drum pe gheață, iar ca provizii — un colț de pîine și o bucată de slănină!

— Nu-ți pierde firea, Dick, îl încurajă Johnny. Madam Banurahia, prezicătoarea indiană, mi-a prezis că o să mor în patul meu. Cît ești cu mine deci, nu te amenință nimic. Dumneata faci cum vrei, eu însă mă încred în această prezicătoare.

— În cazul ăsta, răspunse calm Dick, sînt sigur că pe cupola de gheață a acestei insule vom găsi neapărat un pat dublu cu plăpumi de puf.

— Nu pot să sufăr oamenii neserioși! Dumneata le iei pe toate în glumă...

— În schimb eu nu pot suferi oamenii care vorbesc prostii, cînd nu mi-e capul la ele. Dick își mușcă buza. N-ar fi trebuit să-i răspundă astfel șefului. Își îndreptă ochii în altă parte și rosti pe un ton ce voia să fie împăciuitor: lasă, Johnny, să nu ne certăm! Uite că se vede și cerul...

Prefăcîndu-se că nu observă nesinceritatea vorbelor lui de împăciuire, Johnny începu să filozofeze:

— E un proverb care spune că cerul nu-i mai mare decît o pielicică de oaie. Cred și eu. Uite, noi nu-l vedem nici cît o palmă.

Umblară mult timp prin trecătoarea în care răspundea crăpătura ghețarului. Părea că-i fără sfîrșit. Dar iată că pe versantul de nord se zări ceva ce semăna cu o potecă făcută

de oameni. Începură din nou să se cațere pe povîrnișul de gheață, dar nimeriră într-o altă trecătoare, mai adîncă și mai îngustă, cu pereți de gheață absolut verticali.

Dick se lăsă greoi jos pe zăpadă.

— Punct, spuse el cu glas răgușit. Să ne împușcăm... atîta ne-a mai rămas.

Johnny era cît p-aci să-l înjure. Se gîndi însă că rezerva de provizii abia putea să ajungă pentru un singur om și răspunse pe același ton:

— Ai dreptate. Blestemată fie viața noastră!

Încet, scoase din buzunar revolverul și înainte ca Dick să poată face vreo mișcare, Johnny Norocosul îi descărcă un glonte între ochi; nici nu se uită la trupul care se rostogoli de pe povîrniș.

Johnny băgă calm revolverul la loc în buzunar, scoase din sac bucata de șuncă și pîinea, le împărți în patru: o parte o mîncă, iar restul le puse bine. Acum era asigurat pentru trei zile. La urma urmei Dick își hotărîse singur soarta, iar el, Johnny, n-a făcut altceva decît să-i îndeplinească dorința.

Johnny porni de-a lungul trecătoarei. Al dracului de greu e să umbli pe zăpadă cu crustă! Pojghița de deasupra nu suporta greutatea corpului, și picioarele îi se înfundă în zăpada moale; ba uneori intri pînă la brîu. Ajuns cu multă trudă pe o creastă de gheață, porni de-a lungul ei, dar aluneca mereu, așa că începu din nou să frămînte zăpada și să se tîrască pe brînci... Astfel înaintă Johnny pînă simți că-l părăsesc de tot puterile. Inima îi bătea surd și inegal. Fruntea i se acoperise cu sudoare, iar cînd împinse cascheta pe ceafă, începu să-i înghețe fața, și îndeosebi fruntea și nasul. I se tăia răsuflarea, pieptul începuse să-i hîrîie. Sleit de puteri, Johnny se prăbuși în zăpadă.

PE URMELE LOR

Trecuseră cîteva ceasuri și cei trei, Johnny, pilotul și Coogly, nu se mai întorceau... Deodată, vîntul aduse un zgomot ca un pocnet de împușcătură, dar atît de îndepărtat încît abia-l putuseră distinge în zgomotul ghețurilor ce se ciocneau. Ben Ghimpele spuse:

— Ptiu, drace! Să știi c-au întîlnit... asta... cum îi zice?... Vreun bou dintr-ăla... O să se sature de carne și-o să plece mai departe fără noi.

Din toate părțile se auziră exclamații furioase:

— Ce tot îndrugi! Dar Coogly? Crezi că Coogly îi lasă?! Coogly e un băiat cumsecade!

— Eu știu? își exprimă îndoiala Ben Ghimpele. La el, la Bambina o fi fost băiat cumsecade. Dar aici nu-i Bambina, e Arctica! Acolo flămînzii veneau la dugheana lui Tony Coogly, iar el le dădea să mănînce și să bea. Desigur, nu în pagubă. Aici însă chiar el, Coogly, este flămînd și, după cum se știe, în tot Oceanul Înghețat nu există nici un bar. Cu foamea nu-i de glumit...

— S-ar putea să ai dreptate, bombăni Taurul Roșu, eu însă am încredere în Tony.

— E frig al dracului, măi băieți! căută Mathias Dirck să schimbe vorba. Am citit odată că în aceste regiuni poți întîlni lemne plutitoare. Le iau curenții de pe țărmurile Asiei și le aruncă naiba știe unde pe mal.

— Da, așa e, mi-aduc aminte! interveni Samuel Butoiul. Am citit și eu în „Oglinda Bambinei". „Milioane sub cerul liber!", așa-i zicea articolului.

— Unde-s? Ce milioane? îl întrerupse Taurul Roșu. Noi înghețăm pe mizerabila asta de insulă, iar din toate milioanele alea nu văd nici o surcică. Și zău că n-ar fi rău să ne mai încălzim și noi puțin ciolanele.

Mathias Dirck se scărpină după ureche:

— Cine știe unde se află aceste lemne plutitoare... rosti el dus pe gînduri. Poate chiar aici, sub noi, numai că totul e acoperit de gheața asta blestemată, și n-ai cum să vezi. De-am fi avut un topor măcar... am fi putut încerca...

— Ce să încerci! se încruntă Ben Ghimpele. E bine să încerci un vin bun sau niște potîrnichi, dar aici e atît de frig, că nici cel mai tare gin nu te poate încălzi. Ia, băieți, cui i-a mai rămas ceva în bidon?

Taurul Roșu îi întinse bidonul și spuse:

— Ia o înghițitură, dar cu milă. N-o să-l putem umple așa curînd...

— Știți, băieți, începu Emerson Knood, un om uscățiv, care semăna cu un gîscan bătrîn, eu aș trage la sorți care din noi să se întoarcă înapoi la avion după benzină, care să caute lemne plutitoare, care să aprindă un foc. Și ne-am mai încălzi puțin pînă se întoarce stăpînul nostru cu niște carne... De altfel, mai știi, poate avem noroc să se apropie vreun urs de focșorul nostru. Totul, băieți, e să tragi la sorți!

— Iar căciula cu chibriturile s-o ții tu, nu-i așa? îl întrebă batjocoritor Rob Hutchinson. Nu, frățioare! De cînd m-am curățat de bani în spelunca ta, nu mai joc cărți cu tine și nici nu trag la sorți.

Se iscă ceartă, dar Taurul Roșu întrerupse orice discuție.

— Lăsați gura! Și, pînă nu înghețați de tot, mișcați-vă! Ce să mai umblăm după cai morți! Mai bine s-o luăm pe urmele *Norocosului*! *Dacă a împușcat ceva, apoi trebuie să-l* ajungem pînă nu mănîncă toată carnea! Iar de foc, să aibă el grijă... După contract e dator să ne dea de toate!

Bandiții se ridicară în silă și, poticnindu-se într-una, porniră spre nord. Pe Taurul Roșu îl chinuiau gînduri negre. Naiba l-a adus aici? Ce-l strica lui să stea acum la căldură cu pipa în gură și să citească în ziar despre niște idioți care se plimbă prin Arctica?... Oricum, Taurul Roșu era bine cunoscut și stimat în toată regiunea... Și ce viață ducea el! Pînă și guvernatorul în persoană s-a lefterit într-o zi jucînd cărți la „Valetul de cupă". Și tot ce pierdeau clienții intra în buzunarele lui. Începuse chiar să-și pună cîte ceva deoparte pentru bătrînețe; strînsese un capital frumușel, că doar ban la ban trage. Și astăzi, umblă flămînd și înghețat cu toți răpciugoșii ăștia prin pustiul de gheață. Dar, de fapt, de ce răpciugoși? Pînă de curînd erau și ei cetățeni foarte stimați la ei acasă. Alegători, contribuabili... Nici unul din ei n-a fost vreodată

bănuit de atitudine neloială față de guvernul Moniei. Fiecare avea o afacere onorabilă care-i aducea venituri grase... Dar li s-a urît cu binele și i-a împins dracul să plece în Arctica! Tot Norocosul e de vină, cu blestemații lui munți de aur... Cum o să-l încasezi pe Johnny dacă o mierlește și n-ai nici un document scris în ce privește plata suplimentară? Să mai ai de-a face cu dugheana asta de „Societate pentru explorări îndepărtate“!...

Tot mergînd pe urmele de pași, de-a lungul promontoriului, dădură peste cadavrul lui Coogly. Tăcuți, banditii înconjurară corpul celui ucis. Taurul Roșu se aplecă să-i asculte inima, dar se vedea că totul e de prisos. Din pieptul cadavrului înțepenit, culcat pe partea dreaptă, ieșea mînerul unui cuțit.

— Iată-ți boul moscat! spuse Samuel Butoiul.

— Mda, nu prea e aceeași carne... mormăi și Ben Ghimpele.

Deodată Taurul Roșu ridică mîinile spre cer și începu să strige, amenințînd cu pușca:

— Ei, stai că-ți arătăm noi! Drept ce ne-ai luat: oameni de culoare ori niscai amărîți de muncitori de care stăpînii pot să-și bată joc cum vor?! Noi sîntem cetățenii unui stat democrat! Apoi, băieți, să punem imediat mîna pe scîrnăvia aia de Johnny și să-l judecăm! Cu mîna mea îl curăț! Și mai rosti o serie de înjurături murdare cu neputință de reprodus.

— Nici pe pramatia aia de aviator nu-l iert, că numai el ne-a băgat în bucluc! strigă Samuel Butoiul.

— Ascultați băieți. Știți ce cred eu? sîsîi și slăbănogul Emerson Knood lungindu-și gîtul lui de gîscan. Eu cred că dinadins au făcut totul! Poate că nici nu există Orașul Subteran, ci pur și simplu toată afacerea e piraterie! Și dacă nu le-a ieșit nimic cu vaporul ăla sovietic, ce și-au făcut socoteala: ca să nu ne mai plătească nimic, ne-au adus aici și ne-au lăsat în voia soartei, iar ei și-au luat tălpășița.

— Moarte lui Johnny roșcovanul! începu să urle Taurul Roșu. După mine, băieți!

Și, furioși, se repeziră toți mai departe, pe urmele proaspete de pași.

UN ROBINSON POLAR

Lăsîndu-l în urmă pe „Dniepr“, Solnțev ridică mașina în stratosferă și o lăsă pe Nadea să conducă.

Pînă în prezent am mers aproape tot timpul în linie dreaptă, îi spuse el lui Irinin. Acum ajutorul meu va face cîteva evoluții mai complicate, pentru ca dumneata, comisarul guvernului nostru, să poți vedea tot ce poate „Svietoliotul“ nostru în cele mai complicate situații. Solnțev se uită la toată lumea și zîmbi: vă rog, tovarăși, să vă țineți mai bine de fotolii... Cîtva timp „Svietoliot“ va evolua într-un cerc închis, fără să se îndepărteze de „Matusail“. Am impresia că ar trebui să-i dăm ceva mai multă atenție acestui vas-pirat. Trebuie să aflăm ce au ei de gînd să facă. Am să te rog, Ustin Petrovici, să nu părăsești „radioochiul“ și să urmărești cu atenție orice mișcare, iar eu am să mă ocup de acest aparat.

Solnțev apăsă pe un buton. Din perete ieși o cutie care nu se deosebea cu nimic de cutia unui aparat obișnuit de radio.

— Asta-i pelengatorul *, nu-i așa? întrebă Irinin. Ce vrei să reperezi?

Solnțev își puse casca.

— Sînt sigur că „Matusail" menține o legătură radiofonică permanentă, fie cu stăpînii lui din Monia, fie cu Orașul Subteran, spre care probabil se și îndreaptă. Voi încerca să stabilesc direcția din care sosesc semnalele destinate piraților. Asta ne va ajuta să găsim insula misterioasă.

Cîteva minute tăcerea domni în cabină.

„Svietoliotul" ba se ridica brusc în sus, ba cădea ca o piatră pînă atingea aproape gheața și din nou, cu iuțeala unui proiectil de artilerie, se înălța spre cer. Apoi ori făcea un viraj brusc — atunci toți erau împinși cu putere spre pereții cabinei — ori se dădea peste cap în luping, de socotea Ustin Petrovici că i-a sunat ceasul din urmă. Solnțev, de parcă nimic nu se întîmpla, mînuia atent pelengatorul și asta îl făcea și pe Ribnikov să se uite iarăși pe ecranul radioochiului.

El văzu că siluetele negre, oamenii care se agitau pe gheață în jurul lui „Matusail", căpătînd probabil vreun ordin, s-au întors în grabă pe bordul vaporului. Deasupra lui „Matusail" se ridică un nor gros de fum, în cazanele lui începe deci să se urce presiunea.

— Aha, i-am prins! rosti Solnțev satisfăcut, și însemnă ceva pe hartă.

Puțin mai tîrziu, Ustin Petrovici strigă:

— Un avion de pe vas se pregătește de plecare!

El observase că mai mulți oameni se apropie de avionul care se găsea la pupa vaporului și se urcă în el. Peste puțin, o catapultă aruncă avionul de pe vas și acesta își luă zborul.

Solnțev transmise un ordin prin telefonul legat de cabina pilotului. „Svietoliotul" rămase suspendat în aer la o înălțime de aproximativ doisprezece kilometri.

Comandantul se apropie de ecran în momentul cînd avionul piraților se rotea deasupra lui „Dniepr". Toți priveau îngrijorați: oare pirații au de gînd să atace vasul sovietic din avion?

— Lev Leonidovici! rosti emoționat Irinin. Trebuie să intervenim!

Dar avionul se și îndepărtase de „Dniepr", pornind spre nord. Probabil că i-o lua vaporului înainte.

— Să spună cineva că n-avem noroc, începu Solnțev să rîdă, după ce-i trecu îngrijorarea. N-am greșit în presupunerile mele. „Matusail" a menținut aproape tot timpul comunicația cu un post de radio mai la nord de noi. Am izbutit să-l reperez. Și avionul văd că a luat aceeași direcție... Așadar, înainte spre nord. Să vedem ce se petrece pe-acolo.

(continuare în numărul viitor)

---

* **Pelengator** — aparat radar cu ajutorul căruia se poate determina un punct în spațiu.

ARITMOGRIF

A

1	8 1 16 3 12 4 6 5 8
2	7 8 3 16 2
3	15 18 5 4 2 16 12 11 19
4	7 11 3 12 4 2 1 14 6
5	2 4 2 3 9 11 2
6	5 8 14 10 2 15 8
7	1 8 16 2 18 11 16
8	1 17 2 3 8
9	16 2 18 2 9 10 11 19 7 16
10	2 20 14 2 18 1 11 19 3
11	15 2 18 2 14 16 3 12 4
12	5 11 3 17
13	10 8 18 18 6 20
14	9 4 12 20
15	7 2 9 8 16 3 12 4
16	8 13 6 16 8 13
17	8 1 15 3 11 19 8
18	1 11 4 12 15 16 11 14 11 8 4
19	1 2 3 9 11 6
20	13 6 14 6

B

1 — vehiculul Astridei;
2 — planetă la modă anul acesta
3 — o planetă mai mică;
4 — titularul catedrei de astro-fizică din *romanul lui Mircea Brateș*;
5 — cu ajutorul ei se produce lucru mecanic;
6 — sistem de propulsie în atmosfera rarefiată;
7 — pămîntul are deocamdată doar unul;
8 — forma aparatului cu care a coborît Astrida;
9 — condus prin radio;
10 — *cel de-al patrulea* satelit artificial;
11 — telescop electronic;
12 — porțiunea superioară a rachetei;
13 — planeta 1.110;
14 — tatăl Astridei;
15 — *particulă elementară*;
16 — deschizătura reactorului prin care țîșnește jetul de gaze;
17 — personajul principal al romanului „Astrida";
18 — specialist în prevederea timpului;
19 — pămînteanul care ajunge *primul pe Criterion*;
20 — doctorul Șerban, prietenul lui *Sergiu*

De la A la B: gen de roman mult apreciat de tineret.

REZOLVAREA JOCULUI SAHARA

1. A — Sahar — Kadar; 2. Climat — Pirați; 3. Tugur — Karakum; 4. Ip — Rasă — Ață — E; 5. V — Cămilă — Urs; 6. Avat — Naser — Op; 7. II — Saharian; 8. Un — Sahara — Pan; 9. Stoic — Riscant; 10. Curmali — Marte; 11. A — Bula — Ouster; 12. Tăun — Triste — A.

Vreţi să ştiţi cum văd scriitorii şi oamenii de ştiinţă profilul societăţii viitoare?

Vreţi să cunoaşteţi tainele grandiosului proces de creaţie ştiinţifică şi tehnică?

Vreţi să aflaţi întîmplări extraordinare, trăite de exploratori temerari, de pionieri ai ştiinţei, de luptători pentru o lume mai bună?

Vreţi să fiţi martorii unor pasionante aventuri şi călătorii?

CITIŢI COLECŢIA „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"

editată de revista „Ştiinţă şi tehnică".

APARE IN LIMBILE ROMÎNĂ ŞI MAGHIARĂ, LA 1 şi 15 ALE FIECĂREI LUNI.

Abonîndu-vă din timp, puteţi primi acasă cu regularitate fascicolele ce apar.

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile şi sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LE